

РЕШЕНИЕ

№ 4835

гр. София, 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 26.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8712** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК. Образувано е по жалба на А. М. Ч. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/5422#2/27.07.2020г., във връзка с проект УРН 60626, издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който лицето е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 2 116.57 лв. В жалбата са наведени доводи за материална незаконосъобразност на акта, съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Неправилно бил приложен материални закон от страна на контролния орган, доколкото поетият многогодишен ангажимент по мярка 211 „Плация на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ с обект пасища, мери и ливади, наети от [община] с многогодишен договор за наем, бил прекратен поради законовите промени на чл. 37и, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, въвеждащи изискването пасищата, мерите и ливадите от държавния и общинския поземлен фонд да се отдават под наем или аренда единствено на собственици или ползватели на животновъдни обекти с пасищни селскостопански животни, регистрирани в Интегрираната информационна система на БАБХ, съобразно броя и вида на регистрираните животни, считано от 01.01.2016 г. Нововъведеното законово изискване го поставило в обективна невъзможност да продължи поетия ангажимент по мярка 211 „Плация на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013 г. , за което уведомила ДФЗ-РА. Твърди, че неправилно бил приложен чл.

14 от Наредбата, вместо релевантната разпоредба на чл. 47, т. 3 и 4 от Регламент (ЕС) 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета относно подпомагането и развитието на селските райони, съгласно която „когато бенефициерът не е в състояние да продължи да спазва поетите задължения, срокът на задължението се счита за изтекъл и не се изисква възстановяване на средствата по отношение на периода, през който се е изпълнявало задължението.“ Счита, че не са били налице основания за възстановяване на получената сума като земеделски производител, предвид нормата на чл. 15 от Наредбата, която изключвала приложението на чл. 14 от същата при наличие на форсмажорни или изключителни обстоятелства, а именно посочената законодателна промяна. На следващо място прави възражение за изтекла давност, предвид чл. 73, §1 Регламент (ЕО) № 796/2004 на Комисията от 21 април 2004 г., съгласно който при недължимо плащане, земеделският производител следва да възстанови въпросната сума плюс лихва, изчислена в съответствие с § 3, като задължението за възстановяване, посочено в § 1, не се прилага, ако периодът, изтекъл от датата на плащане на помощта и тази на първото известяване на бенефициента от компетентния орган относно недължимото естество на въпросното плащане, е повече от 10 години. Съгласно ал. 2, „Въпреки това, периодът, посочен в първа алинея, може да бъде ограничен на четири години, ако бенефициентът е действал добросъвестно“. В случая, се касаело за обективни обстоятелства, а именно законодателна промяна, както и предвид факта, че своевременно уведомил контролния орган за настъпилите промени, счита, че е действал добросъвестно, поради което възстановяването на претендираните суми и лихви е било погасено по давност на основание цитираната разпоредба. Нарушени били и административнопроизводствени правила, като административният орган не е спазил чл.35 АПК при издаването на процесния акт. В законоустановения срок, чрез процесуалния си представител представя писмено становище, с което поддържа подадената жалба по подробно изложени съображения. Моли, съдът да отмени АУПДВ изцяло като незаконосъобразен. Претендират се разноси.

Ответникът – чрез процесуалния си представител в депозирана молба до съда оспорва жалбата. Моли, съдът да я остави без уважение като неоснователна и недоказана.

Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендират се разноси и юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, за да се произнесе съобрази следното:

Административното производство по издаване на оспореният АУПДВ е започнало с Писмо с изх.№ 01-6500/5422 от 15.08.2019г. на ДФ “Земеделие“ с което е открито производството по издаване на АУПДВ на основание чл.24 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от АПК. Производството е било открито предвид направени констатации след извършени административни проверки на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители е установено, че за кампания 2016, кандидатът не е подал заявление за подпомагане за четвърта година с декларирана мярка 212, регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските

райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г.

На 13.05.2013г. А. М. Ч. е подал Заявление за входяща регистрация с УИН: 22/110613/52745 за подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за кампания 2013, като е заявил участие по следните схеми и мерки: схема за единно плащане на площ (СЕПП), мярка 214 "Агроекологични плащания", направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност“, мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони", и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони", с приложени документи, включително таблица с използваните парцели.

На 14.05.2013г. е подадено заявление за подпомагане 2013, Форма за физически лица с приложените изискуеми документи.

По мярка 212 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения различни от планинските райони“ на жалбоподателят са изплатени суми по години, както следва:

- първа година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/110613/52745 за кампания 2013 г., изплатена сума 1 463.53 лв.

- втора година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/220514/55197 за кампания 2014 г., изплатена сума 1 440.25 лв.

- трета година от ангажимента – подадено заявление с УИН 22/180615/60624 за кампания 2015 г., изплатена сума 1 329.36 лв.

Общата получена сума по мярка 212 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения, различни от планинските райони“ от програма за развитие на селските райони 2007-2013 г. за периода 2013-2015 г., включително, е 4 233.14 лв.

С горепосоченото писмо с изх. № 01-6500/5422 от 15.08.2019г., ДФ „Земеделие“ - РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК. В писмото за изложени фактическите констатации, направени при извършената проверка, като е дадена възможност на земеделския производител да представи писмени възражения и да представи доказателства.

С писмо вх. № 01-6500/5422 от 09.09.2019г. жалбоподателят е възразил, като е изложил факти и обстоятелства, относно направените от контролните органи констатации.

След като административният орган е намерил възраженията на А. М. Ч. за неоснователни, на 27.07.2020г. заместник- изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С. издал обжалвания Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/5422#2 от 27.07.2020г., с който на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от Административнопроцесуалния кодекс и във връзка с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, и чл. 20а, ал. 6 и ал. 5 предложение първо във

връзка с ал. 2 и ал. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители, жалбоподателят А. М. Ч. е изключен от подпомагане и на същият е издаден акт за установяване на публично държавно вземане, в размер на 2 116.57 лв. (две хиляди сто и шестнадесет лева и петдесет и седем стотинки), представляващ 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013, 2014, 2015 на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г.

В оспорения АУПДВ са изложени всички факти и обстоятелства, които според административния орган, са обусловили издаването му. В мотивите към акта е посочено, че при извършването на административни проверки, на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители, е установено, че за кампания 2016, кандидатът не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 212, регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. С неподаването на заявление за подпомагане с декларирана мярка 212 за кампания 2016 са нарушени изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г., според които кандидатите за подпомагане са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. Посочено е също, че правните последици на установените неспазвания на изискванията по мярка 211, уредени в чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. водят до това, че А. М. Ч. се изключва от подпомагане по мярка 212 и следва да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях, в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мярката. Описани са изплатените суми по години, както и че в съответствие с чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г., бенефициентът следва да възстанови сумата от 2 116.57 лв., което представлява 50 % от получената субсидия по мярката, тъй като е прекратил участието си по мярка 212 след третата година от поетия ангажимент. В мотивите към АУПДВ е обсъдено и постъпилото в ДФ "Земеделие" писмо, с което кандидатът е възразил срещу откритото производство по издаване на АУПДВ и представените към него писмени доказателства, като е посочено, че не приема направените възражения и представените към тях доказателства за основателни, поради факта, че в приложимото национално законодателство няма изискване към земеделските стопани да спазват поетия ангажимент по мярка 211 или 212 с едни и същи площи. Изискването е, след поемане на многогодишния ангажимент по съответната мярка, земеделските стопани да декларират и стопанисват площи в дадения необлагодетелстван район, за който са поели съответния петгодишен ангажимент. Заявяването от кандидата на други площи, попадащи в териториалния обхват на райони с ограничения, различни от планинските райони (НР2) не би възпрепятствало изпълнението на многогодишния ангажимент.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/5422#2 от 27.07.2020г., писмо изходящ № 01-6500/5422 от 15.08.2019г. на ДФ „Земеделие“ във връзка с проект УРН 602626. С АУПДВ е определено публично държавно вземане, подлежащо на доброволно изпълнение за възстановяване на изплатени суми по мярка 212 за кампании 2013, 2014 и 2015г. от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г.

В акта е посочено, че лихва върху така посочената сума се начислява от датата, следваща датата на изтичане на посочения срок за доброволно възстановяване.

Този АУПДВ обективира волеизявление на компетентен административен орган, съдържащо определение за възстановяване на публично държавно вземане, което засяга правната сфера на жалбоподателя и е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Същият подлежи на съдебен контрол. Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, адресат на акта. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е получил АУПДВ на 04.08.2019г., видно от разпечатката от известието за доставяне приложено на стр.33 от делото. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Процесният акт, съдът намира, че е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия и в предвидената от закона форма. Съгласно Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ и Устройствения правилник на ДФ „Земеделие“, фондът е самостоятелно юридическо лице. Държавен фонд "Земеделие" изпълнява функциите на Разплащателна агенция от датата на издаване на акта за акредитация (чл. 11, ал. 2, т. 4 от ЗПЗП). Акредитацията, която според § 1, т. 15 от Допълнителни разпоредби на ЗПЗП е "процедура по признаване на статут на Разплащателна агенция от национален компетентен орган въз основа на оценка на възможностите за администриране и осчетоводяване на средствата от Европейските земеделски фондове съгласно законодателството на Европейския съюз". ДФ „Земеделие“ е акредитиран в качеството му на единствена разплащателна агенция за Република България на основание Заповед № РД-09-835 от 20.12.2007г. (обнародвана, в ДВ, бр.2 от 08.01.2008г.) и Заповед № РД 09-863/25.11.2008г. на Министъра на земеделието и горите (обнародвана, в ДВ, бр.108 от 19.12.2008г.) и съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредба № 79 от 01.06.2006г. за изискванията и реда за акредитация и годишно сертифициране на РА. Съгласно чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ е изпълнителен директор на разплащателната агенция.

Не се споделят от съда и доводите на жалбоподателя относно неспазване на установената от закона форма при издаване на акта. При издаването на административния акт е спазена установената от закона форма, не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон. Оспорвания акт съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Конкретно изложените мотиви предоставят възможност за извършване на проверка за приложението на материалния закон въз основа на фактите, сметени за относими от административния орган. Правото на участие на заинтересованото лице е осигурено чрез надлежното му уведомяване за служебното инициране на производство за издаване на административен акт по чл.26 от АПК, като в уведомителното писмо подробно са изложени фактическите и правни основания въз основа на които ще се

определи публичното държавно вземане, предоставена е и възможност за представяне на писмени възражения по основателността и размера на публичното вземане, които са подробно обсъдени от административния орган.

Относно приложимите материален и процесуален закони към датата на издаване на акта съдът намира, че:

АУПДВ е издаден на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., издадена от министъра на земеделието и продоволствието, която определя правилата, т. е. условията и реда, за прилагане на мярка "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони" и мярка "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. (ПРСР 2007 – 2013 г.), съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони, като цитираната норма от Наредбата регламентира, че земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: 3) след третата година- 50 %.

По делото не се спори, че на жалбоподателят А. М. Ч. са изплатени по мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г., суми за трите години както следва: Първа година от ангажимента- за кампания 2013- 1463.53 лв.; Втора година- за кампания 2014- 1440.25лв.; Трета година- за кампания 2015- 1329.36 лв., както и е безспорно, че същият е следвало да подаде заявление за подпомагане и за четвъртата година, т. е. в случая- за кампания 2016 година, с декларирана мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони", но не е сторил това.

В случая, с оспорения АУПДВ е прието, че това условие не е изпълнено от ползвателя на финансовата помощ, т. е. същият не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони", регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008г., за кампания 2016 година /четвъртата година от поетия петгодишен ангажимент/, т. е. за пет последователни години, считано от първото компенсаторно плащане. С това е нарушил изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от същата Наредба № 11 от 03.04.2008г. на МЗП, съгласно които, кандидатите за подпомагане са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район, за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане.

Спорът в случая се свежда до това, налице ли са основанията по чл. 15,

ал. 1, във вр. с § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008г., за да не се приложи по отношение на жалбоподателя разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 2 от същата Наредба. Нормата на цитирания чл. 15, ал. 1 регламентира, че разпоредбите на чл. 14 не се прилагат, ангажиментът се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин помощ в случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства, а § 1, т. 3 от ДР на Наредбата, дава дефинициите за "форсмажорни или изключителни обстоятелства". Според тази разпоредба, "Форсмажорни или изключителни обстоятелства" са: а) смърт на бенефициента; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на бенефициента; в) експроприация на голяма част от стопанството, ако това не е могло да бъде предвидено в деня, в който е поет ангажиментът; г) сериозно природно бедствие, което силно засяга земята на стопанството.

Съдът намира, че в случая не се установи наличие на нито една от лимитативно изброените от нормотвореца хипотези. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, изложени в мотивите към оспорения акт, че доводите във възражението, обусловени от приложените към същото писмени доказателства и в частност допълнителните споразумения към договори за наем, с които, считано от 01.02.2016г. са прекратени договорите за наем с имоти частна общинска собственост, не съставляват основания, препятстващи изпълнението на многогодишния ангажимент. И това е така, тъй като действително в приложимото национално законодателство, а и общностно, няма изискване към земеделските стопани да спазват поетия ангажимент по мярка 211 или 212 с едни и същи площи. Изискването е, след поемане на многогодишния ангажимент по съответната мярка, земеделските стопани да декларират и стопанисват площи в дадения необлагодетелстван район, за който са поели съответния петгодишен ангажимент. Следователно заявяването от кандидата на други площи, попадащи в териториалния обхват на райони с ограничения, различни от планинските райони (НР2) не е пречка за изпълнението на многогодишния ангажимент. Предвид това е и неоснователен аргумента на жалбоподателя, сочещ изменението в нормативната уредба и в частност в разпоредбата на чл. 37и, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, за обстоятелство, съставляващо непредвидено такова довело до обективна невъзможност да продължи поетия многогодишен ангажимент. Безспорно, настъпилата през 2015 г. законодателна промяна вменява определени задължения за жалбоподателят в качеството му на наемател на пасища, мери и ливади от общинския поземлен фонд, който факт обаче

не представлява нито форсмажорно, нито изключително обстоятелство. Ето защо съдът също приема, че този случай, независимо от представените от жалбоподателя писмени доказателства, не може да бъде подведен под конкретна хипотеза на § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., т. е. не е налице основание за приложението на чл. 15, ал. 1 от същата Наредба, до каквато преценка правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е достигнал и административния орган. В този ред на изложение, следва да се отбележи, че са неоснователни и доводите относно изтекла давност по чл. 73, §1 Регламент (ЕО) № 796/2004 на Комисията от 21 април 2004 г., както и относно прилагане на разпоредба на чл. 47, т. 3 и 4 от Регламент (ЕС) 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета относно подпомагането и развитието на селските райони.

Нормата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. е ясна и категорична – земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, съответно след третата година – 50 %. Един и същи фактически състав поражда правомощието на административния орган да разпорежи изключване на кандидата от подпомагане и да задължи кандидата да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките.

Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК. Ползвателят на помощта е бил надлежно запознат с последиците от неизпълнение на поетия ангажимент, което обстоятелство е надлежно удостоверено. Действително отговорността се явява неоправдано тежка, но същата е предвидена нормативно в действащ подзаконов нормативен акт, който земеделският стопанин се е задължил да спазва.

При това положение, предвид изложеното по-горе, следва да се приеме, че от страна на заместник-директора на ДФ "Земеделие", правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е постановен оспорения в настоящото производство АУПДВ, с който, А. М. Ч. е изключен от подпомагане по мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от ПРСР 2007 – 2013 и на същата е издаден акт за установяване на публично

държавно вземане, в размер на 2116.57 лв. (две хиляди сто и шестнадесет лева и петдесет и седем стотинки), представляващ 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013, 2014, 2015 на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г. Т. е. съдът намира, че по отношение на същата безспорно е налице хипотезата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008г. на МЗП.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалвания Акт № 01-6500/5422#2 от 27.07.2020г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие", е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е съобразен и с целта на закона, т. е. по отношение на същия не е налице, което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата на А. М. Ч. се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора претендираните от ответника разноси следва да му бъдат присъдени. Ответникът е представил доказателства за осъществено процесуално представителство от юрк. М. П..

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение – 74 ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Ч. срещу АУПДВ № 01-6500/5422#2 от 27.07.2020г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който е определено възстановяване на публично държавно вземане в размер на 2116.57 лв.

ОСЪЖДА А. М. Ч., да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ , Централно управление [населено място], [улица], сумата от 100 лв. (сто лева) юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: